

Sygn. akt III C 819/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 maja 2018 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie III Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Irma Lorenc
Protokolant:	sekr. sąd. Anna Gnidzińska

po rozpoznaniu w dniu 30 maja 2018 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

przeciwko Z. S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Z. S. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. kwotę 16.464,84 zł (szesnaście tysięcy czterysta sześćdziesiąt cztery złote osiemdziesiąt cztery grosze) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot:

- 15.794,28 zł (piętnaście tysięcy siedemset dziewięćdziesiąt cztery złote dwadzieścia osiem groszy) – od dnia 21 października 2016 r.,

- 670,56 zł (sześćset siedemdziesiąt złotych pięćdziesiąt sześć groszy) – od dnia 21 listopada 2016 r.;

II. nie obciąża pozwanego kosztami postępowania należnymi stronie powodowej.

Sygn. akt III C 819/17

UZASADNIENIE

w postępowaniu zwykłym

Pozwem wniesionym w dniu 21 listopada 2016 r. powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wniósł o zasądzenie od pozwanego Z. S. kwoty 16.464,84 zł wraz z odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 15.794,28 zł od dnia 21 października 2016r. do dnia zapłaty, zaś od kwoty 670,56 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Jednocześnie wniósł o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu powód podał, że pozwany od 28 października 2011r. zamieszkuje w lokalu położonym w S. przy ul. (...), do którego nigdy nie posiadał tytułu prawnego. Przedmiotowy lokal stanowi własność powoda. Powód wyjaśnił przy tym, że z uwagi na znaczące zaległości czynszowe wypowiedział

umowę najmu poprzedniemu najemcy spornego lokalu –W. G., a pozwany nigdy nie podjął starań, aby wstąpić w prawa najemcy opisanego lokalu.

Powód podał, że wyrokiem z dnia 31 grudnia 2015r. wydanym przez tut. Sąd w sprawie III C 601/14 nakazano pozwanemu opróżnić i wydać lokal powodowi, ustalając jednocześnie, że pozwanemu nie przysługuje uprawnienie do lokalu socjalnego. Pozwany nie wywiązuje się z obowiązku uiszczenia odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu, w związku z czym powód pismem z dnia 27 kwietnia 2016r. wezwał pozwanego do zapłaty zaległości, jednakże wezwanie pozostało bez odpowiedzi.

Powód wyjaśnił, iż kwota dochodzona niniejszym pozwem stanowi sumę kwoty 15.794,28 zł odszkodowania za bezumowne użytkowanie lokalu położonego w (...) przy ul. (...) za okres od stycznia 2015r. do października 2016r., pomniejszonego o wpłatę dokonaną na bieżąco oraz kwoty wynikające z rozliczenia mediów, które w nadwyżce zostały zaliczone na poczet należności najdalej wymagalnych oraz odsetek ustawowych liczonych za okres od stycznia 2016r. do października 2016r. w wysokości 670,56 zł.

Pozwany wniósł sprzeciw od wydanego w niniejszej sprawie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, wskazując, że się z nim nie zgadza.

W piśmie procesowym z dnia 14 lutego 2018r. pozwany oświadczył, iż nie kwestionuje żądania powoda co do wysokości, jednocześnie wniósł o oddalenie powództwa na podstawie art. 5 k.c., jako sprzecznego z zasadami współżycia społecznego. Nadto, podniósł zarzut przedawnienia roszczenia i wniósł o nieobciążanie go ewentualnymi kosztami postępowania. W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwany przyznał, iż lokal położony w S. przy ul. (...) stanowi własność powoda oraz, że winien on uiszczać za jego zajmowanie opłaty. Pozwany wyjaśnił, iż do zajęcia przez niego opisanego w pozwie lokalu mieszkalnego doszło w szczególnych okolicznościach. Podniósł, iż w wyniku sprzedaży swojego dotychczasowego spółdzielczego prawa do lokalu mieszkalnego, która miała mu pomóc w spłacie długów został oszukany, albowiem nie otrzymał większości środków ze sprzedaży tego lokalu, ani pomimo wcześniejszych zapewnień nie otrzymał tytułu prawnego do lokalu komunalnego. Pozwany podał, że umieszczony został w lokalu, za który opłaty były jeszcze wyższe. Podniósł, iż aktualnie znajduje się w bardzo trudnej sytuacji materialnej i życiowej, gdyż nie jest w stanie zapewnić sobie innego lokalu i pozostaje bez środków do życia. Wyjaśnił jednocześnie, że okoliczności, w jakich doszło do zajęcia przez niego lokalu należącego do powoda były przedmiotem postępowania prowadzonego w Prokuraturze (...) w S.. Podkreślił, że padł ofiarą oszustwa i nie ponosi winy za zaistniały stan rzeczy.

Na rozprawie w dniu 21 lutego 2018r. pełnomocnik powoda odparł podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia, wskazując, że należność obejmuje okres za lata 2015-2016, a pozew wniesiony został w listopadzie 2016r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwanemu Z. S. przysługiwało spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego położonego w (...) przy ul. (...), należącego do zasobów (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w S.. Z uwagi na problemy ze spłatą zaległości z tytułu opłat za wskazany lokal, pozwany postanowił sprzedać mieszkanie. Z. S. znalazł w gazecie ogłoszenie zawierające ofertę pomocy w sprzedaży mieszkań, w zamian za pomoc w spłacie długów i znalezieniu lokalu zastępczego. Pozwany w zamian za sprzedaż swojego mieszkania miał uzyskać prawo do lokalu komunalnego o mniejszej powierzchni, podobnym standardzie i niższych opłatach eksploatacyjnych, z jednoczesnym uiszczeniem na jego rzecz dopłaty oraz uregulowania zadłużenia powstałego w spółdzielni mieszkaniowej.

W dniu 14 kwietnia 2011r. pomiędzy Z. S. a D. S. doszło do zawarcia przedwstępnej umowy sprzedaży lokalu położonego w S. przy ul. (...). W oświadczeniu z tego samego dnia D. S. zobowiązał się do zapewnienia pozwanemu lokalu przy ul. (...) w S., który określono mianem komunalnego.

W dniu 5 października 2011r. Z. S. zawarł z D. S. umowę sprzedaży lokalu przy ul. (...) w S.. Cena przedmiotu sprzedaży określona została na kwotę 143.000 zł, z czego Z. S. otrzymał kwotę 20.000 zł. Resztę kwoty pozwany miał otrzymać do dnia 30 listopada 2011r. Tego dnia Z. S. otrzymał jedynie kwotę 11.700 zł.

okoliczności niesporne, a nadto dowód:

- pozew z dnia 07.12.2017r. k110-115,
- przedwstępna umowa sprzedaży k. 116-117,
- oświadczenia k.118- 120,122,
- umowa sprzedaży k. 51-52, 124-125,127-128,
- zaświadczenie k. 126,
- informacja k. 129, 129v,
- dowód wpłaty k. 130,
- zeznania pozwanego k. 153—154

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. zawarł z W. G. w dniu 28 kwietnia 2005r. umowę najmu na czas nieoznaczony lokalu mieszkalnego położonego w S. przy ul. (...).

W dniu 5 października 2011r. W. G. zawarła z pozwanym Z. S. umowę użyczenia lokalu przy ul. (...) w S.. W umowie tej pozwany zobowiązał się opłacać czynsz i należności za media w tymże lokalu. W związku z zawartą umową użyczenia Z. S. przekazał W. G. w dniu 28 października 2011r. kwotę 50 000 zł. W tym samym dniu pozwany Z. S. został zameldowany w przedmiotowym lokalu i tam zamieszkał, natomiast pozwana W. G. wyprowadziła się tego mieszkania.

Pozwany Z. S. przy dokonywaniu powyższych czynności korzystał z pośrednictwa D. S.. Z. S. był przekonany, iż będzie mógł mieszkać dożywotnio w lokalu przy ul. (...) w S..

Aktualnie przeciwko D. S. toczy się postępowanie, nadzorowane przez Prokuraturę Regionalną w S. dotyczące oszustw przy sprzedaży i zamianie mieszkań. D. S. przedstawiono zarzuty obejmujące m.in. oszustwo na szkodę Z. S. w związku ze sprzedażą należącego do niego mieszkania.

Pozwem z dnia 7 grudnia 2017r. Prokurator (...) w S. wniósł do Sądu Okręgowego w Szczecinie pozew o ustalenie, że umowa sprzedaży lokalu mieszkalnego w S. przy ul. (...) zawarta w dniu 5 października 2011r. pomiędzy Z. S. a D. S. jest nieważna.

okoliczności niesporne, a nadto dowód:

- umowa najmu k. 13-16,
- karta ewidencyjna lokalu k.17,
- pozew k. 110-115,
- umowa użyczenia k. 121,
- oświadczenie k. 123,
- postanowienie o przedstawieniu zarzutów k. 131-139,

- zeznania pozwanego k. 153—154

Pismem z dnia 3 stycznia 2014r. powód wypowiedział W. G. umowę najmu lokalu przy ul. (...) w S. z dniem 28 lutego 2014r. z uwagi na uchylanie się od obowiązku uiszczania bieżących należności z tytułu tego najmu.

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wniosła do tut. Sądu pozew o nakazanie W. G., jej dzieciom oraz Z. S. opróżnienia lokalu mieszkalnego położonego w S. przy ul. (...).

Wyrokiem Sądu Rejonowego Szczecin P. i Zachód w S. wydanym w dniu 31 grudnia 2015r. w sprawie III C 601/14 nakazano Z. S. opróżnienie i wydanie powodowi przedmiotowego lokalu. Na skutek apelacji pozwanego od powyższego orzeczenia wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 24 kwietnia 2017r. wydanego w sprawie II Ca 1399/16 ustalono, że pozwanemu przysługuje prawo do lokalu socjalnego, zaś wykonanie wyroku w tej części wstrzymano do czasu złożenia pozwanemu przez Gminę M. S. oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.

okoliczności bezsporne, a nadto dowód:

- wypowiedzenie k. 18,

- wyrok z dnia 31.12.2015r. k.20,

- uzasadnienie k. 21-22,

- wyrok z dnia 24.04.2017r. k. 47

Z. S. nieprzerwanie od 28 października 2011r. do chwili obecnej zajmuje lokal położony w S. przy ul. (...), nie regulując należności przypadających za ten lokal.

Pismem z dnia 27 kwietnia 2016r. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wezwało pozwanego do zapłaty zaległości z tytułu użytkowania lokalu położonego w S. przy ul. (...). Pozwany nie uregulował tych należności - za okres od stycznia 2015 r. do października 2016 r. wyniosły one łącznie 15.794,28 zł. Odsetki ustawowe za opóźnienie w ich zapłacie skapitalizowane za okres od 1 stycznia 2016 r. do 20 października 2016 r. wynoszą 670,56 zł.

okoliczności bezsporne, a nadto dowód:

- pismo z dnia 01.12.2014r. k. 19,

- wezwanie do zapłaty z dnia 27.04.2016r. z potwierdzeniem odbioru k. 23,

- zestawienie k. 24—25,

- informacja odsetkowa k. 26,

- analiza k. 68,

- uchwała k. 69-74,

- informacje o wysokości opłat k. 75-81,

- zawiadomienie o rozliczeniu zużycia mediów k. 82-85,

- rozliczenie kosztów wywozu odpadów k. 86-87,

- rozliczenie kosztów ogrzewania k. 88-89,

- zeznania pozwanego k. 153—154

Z. S. aktualnie ma 63 lata. Nie pracuje. Utrzymuje się z dochodów uzyskiwanych ze zbierania złomu w wysokości 600-700 zł miesięcznie oraz sprzedaży różnego rodzaju przedmiotów na tzw. „pchlim targu”. Korzysta z pomocy rzeczowej swoich córek.

dowód:

- zeznania pozwanego k. 153—154

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Sąd ustalił stan faktyczny w przedmiotowej sprawie – stanowiący w istocie okoliczności niesporne – na podstawie dokumentów załączonych do akt sprawy, których prawdziwości i autentyczności strony w toku postępowania nie kwestionowały, a Sąd nie znalazł podstaw, aby odmówić im waloru wiarygodności i mocy dowodowej.

Na wstępie zauważyć należy, iż pozwany nie podważał faktu zajmowania lokalu mieszkalnego położonego w S. przy ul. (...) bez tytułu prawnego, ani tego, że nie uiścił należności z tego tytułu. Pozwany zarzucał natomiast, iż dochodzenie od niego roszczenia przez powoda jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego oraz podniósł zarzut przedawnienia.

Na wstępie zważyć należy, iż zgodnie z art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 21 czerwca 2001r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego – dalej ustawa (tj. z dnia 8 września 2016 r. (Dz.U. z 2016 r. poz. 1610) osoby zajmujące lokal bez tytułu prawnego są obowiązane do dnia opróżnienia lokalu co miesiąc uiszczać odszkodowanie. Osoby uprawnione do lokalu zamiennego albo socjalnego, jeżeli sąd orzekł o wstrzymaniu wykonania opróżnienia lokalu do czasu dostarczenia im takiego lokalu, opłacają odszkodowanie w wysokości czynszu albo innych opłat za używanie lokalu, jakie byłyby obowiązane opłacać, gdyby stosunek prawny nie wygasł (ust. 3). Odpowiedzialność byłego lokatora, oparta na podstawie art. 18 ust. 1 i 3 ustawy obejmuje obowiązek zapłaty przez tę osobę - uprawnioną w wyroku eksmisyjnym do lokalu socjalnego - właścicielowi wynagrodzenia na dotychczasowym poziomie, czyli na poziomie czynszu lub innych opłat, uiszczanych przed wygaśnięciem uprawnienia do korzystania z zajmowanego lokalu.

W stosunku do pozwanego zapadł wyrok uwzględniający powództwo eksmisyjne, w którym na skutek jego zmiany przez Sąd II instancji przyznano pozwanemu także uprawnienie do lokalu socjalnego oraz wstrzymano wykonanie wyroku do czasu dostarczenia takiego lokalu. Należy podkreślić jednocześnie, iż w żadnym wypadku przyznanie w wyroku orzekającym eksmisyję, prawa do lokalu socjalnego nie oznacza zwolnienia osoby eksmitowanej z obowiązku uiszczania odszkodowania za zajmowanie lokalu do czasu uzyskania lokalu socjalnego (wyrok SN z 20 listopada 2002r., V CKN 1305/00).

Przesłanką roszczenia z art. 18 cyt. ustawy jest brak jego opróżnienia i wydania właścicielowi. Jest to roszczenie odszkodowawcze, a zatem jego powstanie warunkuje: szkoda, zdarzenie wywołujące szkodę, wina oraz związek przyczynowy między tym zdarzeniem, zawinionym zachowaniem obowiązanego a szkodą. W tej sytuacji szkoda właściciela wyraża się w niemożności korzystania z lokalu, wina musi leżeć po stronie osoby, na której ciąży wydanie lokalu, a nadto musi zachodzić związek przyczynowy między ową szkodą a zawinionym zachowaniem osoby zobowiązanej. Ustawodawca przesądził, że szkoda jest wynikiem braku możliwości korzystania z lokalu, wobec jego niewydania przez obowiązanego. Przedmiotem regulacji zawartej w art. 18 ww. ustawy jest szkoda odpowiadająca wysokości czynszu, jaki właściciel mógłby otrzymać z tytułu najmu lokalu. Natomiast zajmowanie lokalu w rozumieniu tego przepisu to nie tylko zamieszkiwanie w lokalu. Pojęcie to obejmuje te wszystkie przypadki, gdy osoba, na której ciąży obowiązek wydania lokalu, obowiązku tego nie wykonuje powodując, że właściciel nie może władać lokalem, a w szczególności nie może go wynająć kolejnej osobie. Wskazuje na to jednoznacznie zwrot „do dnia opróżnienia lokalu”. Brak realizacji obowiązku wydania lokalu oznacza zajmowanie lokalu w rozumieniu art. 18 przywołanej ustawy.

Wysokość żadanego w niniejszej sprawie odszkodowania wynikała z przedłożonych przez stronę powodową dokumentów, które w ocenie Sądu były miarodajne dla jego ustalenia. Dokumenty księgowe pozwoliły Sądowi na prześledzenie toku rozumowania i zweryfikowanie przeprowadzonych wyliczeń, przedstawionych w pozwie i kolejnych pismach procesowych, a nadto pozwany ich nie zakwestionował. Uznać zatem należało, że powód wykazał, w jakiej wysokości mógłby uzyskać czynsz z tytułu wynajmu przedmiotowego lokalu oraz wykazał wysokości pozostałych kosztów, jakie poniósł w związku z zajmowaniem przedmiotowego lokalu przez pozwanego. Jak wynika z dokumentów przedstawionych przez powoda łącznie z tytułu odszkodowania w okresie od stycznia 2015 r. do października 2016 r. pozwany zobowiązany jest do zapłaty kwoty 15.794,28 zł. Odsetki ustawowe za opóźnienie w zapłacie tych należności skapitalizowane od salda zadłużenia w okresie od 1 stycznia 2016 r. do 20 października 2016 r., których powód miał prawo domagać się na podstawie art. 481 § 1 i 3 k.c. wynoszą 670,56 zł.

Rozstrzygając kwestię zarzutu przedawnienia, wskazać należy, iż zgodnie z art. 117 k.c., roszczenia majątkowe co do zasady ulegają przedawnieniu, co oznacza, że po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia. W konsekwencji, jeżeli dłużnik skorzysta z przysługującego mu prawa podmiotowego i podniesie zarzut przedawnienia sąd jest zobligowany oddalić powództwo uprawnionego. Roszczenie nie gaśnie, nadal jest uznawane za prawnie istniejące, jednakże wyłączona zostaje możliwość jego przymusowego zrealizowania. Zgodnie zaś z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej- trzy lata.

Roszczenie uregulowane w art. 18 cyt. ustawy jest roszczeniem o świadczenie okresowe, w związku z czym podlega trzyletniemu terminowi przedawnienia. Stosownie do art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Wymagalność roszczenia należy łączyć z nadejściem ostatniego dnia pozwalającego dłużnikowi spełnić świadczenie zgodnie z treścią zobowiązania. Skoro zgodnie z art. 18 ust. 1 tej ustawy odszkodowanie winno być regulowane co miesiąc, należy przyjąć, iż winno to nastąpić najpóźniej ostatniego dnia miesiąca. Strona powodowa dochodziła należności, z których najstarsza wymagalna była 31 stycznia 2015 r., zaś pozew został wniesiony w tej sprawie w dniu 21 listopada 2016 r., zatem należności nim objęte nie uległy przedawnieniu – wniesienie pozwu w tej dacie spowodowało przerwanie biegu przedawnienia wszelkich roszczeń powoda z art. 18 ust. 3 ww. ustawy, które stały się wymagalne poczynając od 21 listopada 2013 r.

W ocenie Sądu również podniesiony przez pozwanego zarzut nadużycia praw podmiotowych przez stronę powodową był bezzasadny. W myśl art. 5 k.c., nie można czynić ze swego prawa użytku, który był by sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współżycia społecznego. Takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony. Przede wszystkim trzeba zauważyć, że na naruszenie zasad współżycia społecznego, nie może powoływać się ten, kto swoim działaniem również zasady te narusza (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2011r., sygn. akt I PK 135/10, LEX Nr 794776). Ingerencja w cudzą własność stanowiąc przede wszystkim naruszenie zasady ochrony własności (art. 140 k.c.), jest również działaniem sprzecznym z zasadami współżycia społecznego, gdyż jedną z nich jest działanie z poszanowaniem reguł prawnych. Zważyć należy, iż pozwany w umowie użyczenia zawartej z W. G. jednoznacznie zobowiązał się do opłacania należności za zajmowany lokal, w tym pokrywania kosztów mediów do niego dostarczanych. Pozwany tymczasem mieszkając w tym lokalu od października 2011 r. nie uiszcza nawet należności za media, które zużywa tj. wodę, centralne ogrzewanie, czy wywóz śmieci. Niezależnie od tego, czy pozwany został pokrzywdzony przestępstwem oszustwa przy tym jak wyzbył się należącego doń mieszkania spółdzielczego i nie uzyskał w zamian oczekiwanego tytułu prawnego do lokalu przy ul. (...) w S., musiał mieć świadomość tego, że nie będzie w lokalu przy ul. (...) w S. zamieszkiwał dożywotnio bez obowiązku ponoszenia jakichkolwiek opłat za niego. Jeśli nawet D. S. zobowiązywał się wobec pozwanego, że będzie regulował należności za lokal za niego, czego nie uczynił, to może to stanowić źródło odrębnego roszczenia pozwanego względem tej osoby. Zważyć przy tym należy, iż z zeznań pozwanego wynikało, iż nie brał on w ogóle pod uwagę tego, z czego będzie pokrywał należności za lokal po tym jak wyczerpią się środki, do wysokości których D. S. miał te należności regulować. Zwrócić trzeba uwagę na to, iż pozwany zajmując jeszcze lokal spółdzielczy miał problemy z pokrywaniem opłat za niego, a jego sytuacja materialna kształtowała się

podobnie jak obecnie. Podkreślić przy tym należy, iż to nie działania powoda doprowadziły do tego, iż pozwany obecnie nie dysponuje tytułem prawnym do lokalu, który zajmuje, lecz osób trzecich, za które powód nie ponosi odpowiedzialności. Podnieść także trzeba, że niezależnie od tego, czy pozwany miałby tytuł prawny do lokalu przy ul. (...) w S. w postaci prawa najmu, czy też nie i tak byłby zobowiązany do ponoszenia opłat za niego i to w takiej samej wysokości.

Z tych przyczyn Sąd nie znalazł podstaw do tego, by odmówić ochrony roszczeniom powoda, dlatego zasądził od pozwanego na jego rzecz w punkcie I wyroku zaległe odszkodowanie w kwocie 15.794,28 zł z dalszymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 21 października 2016 r., tj. od dnia następnego po dokonanej kapitalizacji odsetek, która miała miejsce 20 października 2016 r. oraz skapitalizowane odsetki ustawowe za opóźnienie w kwocie 670,56 zł wraz z dalszymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi na podstawie art. 482 k.c. od dnia wniesienia pozwu.

Mając jednak na uwadze trudną sytuację majątkową i osobistą pozwanego Z. S., który jest osobą samotną, utrzymuje się ze zbierania złomu i pomocy rzeczowej dzieci, Sąd uznał, że obciążenie pozwanego kosztami procesu sprzeciwiałoby się zasadom słuszności i z tych przyczyn na podstawie przepisu art. 102 k.p.c. postanowił nie obciążać pozwanego tymi kosztami, o czym orzekł w punkcie II wyroku.